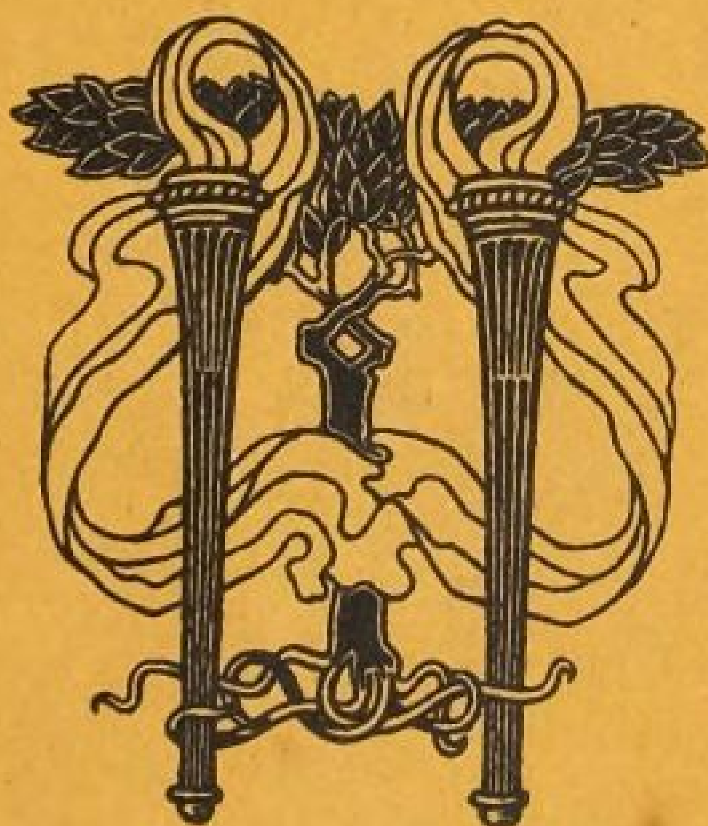
LOUIS LEVY

Jøden som Fredsstifter

TIDEN ER INDE. — VED DIN FADERS RÆDSEL.
VOGTERE AF HELLIGDOMME. — JERUSALEM.
JØDINDEN. — DEN BRÆNDENDE TORNEBUSK.

KØBENHAVN • NYT NORDISK FORLAG • 1918

JØDEN SOM FREDSSTIFTER

MARTIUS TRUELSENS BOGTRYKKERI. KØBENHAVN
1918

LOUIS LEVY

JØDEN SOM FREDSSTIFTER

TIDEN ER INDE! – VED DIN FADERS RÆDSEL.
VOGTERE AF HELLIGDOMME. – – JERUSALEM.
JØDINDEN. – DEN BRÆNDENDE TORNEBUSK.

NYT NORDISK FORLAG
OTTO HALLING OG CHR. NIELSEN
KØBENHAVN

»JØDEN som Fredsstifter«, der her foreligger i Bogform, blev til kort Tid efter Krigens Udbrud. Indledningsdigtet og Appellen til de jødiske Kvinder blev straks trykt i et københavnsk Dagblad, den øvrige Del har ikke tidligere været offentliggjort. Først nu, da mange vigtige og sammenstødende historiske Begivenheder kalder paa det særligt jødiske Initiativ, udgives Digtet i dets Helhed.

Naar jeg vender mig mod det Folk, hvis Race og Historie er min, saa er det fordi jeg mener, at det mere end nogen anden Nation har Betingelser for at føle, hvad der ødes under de nuværende Tilstande. Under en tusindaarig Erfaring har Jøderne lært at værdsætte Fredens Velsignelser — om end ofte paa en lige saa haardhændet Maade, som Finnerne nu har lært Brødets Betydning at kende, nemlig ved at mangle det. Spredt som Jøderne er mellem alle Nationer er de praktisk talt de eneste, der i Nødsfald kan repræsentere en international Vilje; den Tvedragt, der er bleven den gamle Verdens Forbandelse, burde dette Folk føle sig kaldet til at bilægge.

Der er i den sidste Tid for Jøderne hele Verden over skabt store og betydningsfulde Haab for Fremtiden. Dog først Freden vil kunne gøre disse Haab til Virkelighed. En Handling, der atter forenede Nationerne i Samdrægtighed, vilde forklare, retfærdiggøre og velsigne meget nu og i Fremtiden. Maatte dette Digt, der udsendes paa de neutrale Landes Sprog og paa de Landes Sprog, hvor Krigen raser, finde de rette Mænd indenfor min Race parate til ethvert Offer for Freden, da var det maaske ikke skrevet i Sandet.

København, Januar 1918.

Louis Levy.

Tiden er inde!

HAR det jødiske Folk intet Hjerte?
Er det intet Folk?

Eller mangler det Vilje?

Forstaar det ikke sin hemmelige Mission:
det holder Øjeblikket i sin Haand!
Ved det ikke, at det blev spredt for at samle?
At det har lidt for at skabe Lykke?
Tiden er inde.
Pengefyrster, Intelligensfyrster,
der er Bud efter Eders Hjerte!
Det er Høsttid for et Folk,
der har vundet Navnkundighed og Ære
i fremmed Tjeneste
og som har baaret Taknemmelighedens Gæld
med en stolt Sult
efter at betale den i Gerning.

Tiden er inde
og kun ét fornødent:
at vi manifesterer os
som det vi er,

som et Folk,
som et frit Folk
af frie Mennesker
baaret af en Verdensvilje
til Livet,
Fortiden er et eneste Vidnesbyrd
om Nutidens Ret.
Fortiden var Vejen
mod Maalet:
den store Forsoning.

Saaledes har vor Skæbne formet sig,
at vi er blevet Fredens Salt i Nationernes Aarer,
Verdensfredens levende Vilje:
det ved vi alle!
Men vi er mere:
vi er en Nation
mellem Nationerne,
husker I det?
Vi ved det — Freden skal sejre tilsidst.
Men lad det ske gennem os!

Lad Nationens Mænd træde sammen,
hver fra sit Land.
Ikke for at afkaste Aaget,
men for at sætte Fredens Vilje ind i Verden.
Ikke for, at vi skal tænke paa os selv, men for
at dæmme op for Ulykken
og for at skærme den fremmede Nation,
enhver af os har kær:
For Jøden er Kærlighed ikke Ord,
Hjertet kan gøre Mirakler,

det jødiske Hjerte, profetisk rørt!

Og hvis det sker:
det er Nationernes Nation,
hvis Mænd træder sammen.
Og endelig en Gang:
I Pengefyrster, I Intelligensfyrster,
der er Bud efter Eders Hjerte!
Alles Øjne vil være vendt mod Eder,
et Suk vil stige fra den ganske Jord,
og Hærene vil vakle, mens de lytter
efter den Visdom, der i Jøden bor.

Har det jødiske Folk intet Hjerte?
Er det intet Folk?

Eller mangler det Vilje?

Ved din Faders Rædsel!

JØDERNE er et Folk af Præster.
(Derfor vogter de Helligdomme.)
Folk bilder sig ind, de ved Besked,
naar de kalder Jøderne
et Folk af Købmænd.
Der er saa mange jødiske Mellemformer
paa den gamle Stamme:
Rodskud og Gevækster,
Eksistensformer
skabt af Kampen for Tilværelsen,
hvis første Lov er, at Livet maa leves!
Det er saaledes Livet, der har skabt den lille
Cohn.
Hvert Skridt, han gør, forraader
hans Utilfredshed med sit Habitus.
Han kender sin Adel.
Thi Cohnerne er fødte til at være Ypperstepræster
i Jehovas Tempel.

Jeg vover at paastaa,
at Jødens største Egenskab
er ikke hans Geschäftsdygtighed
men hans religiøse Forhold
til Tilværelsen,

som han elsker mere end Hustru, Børn, Gods
og Guld.
Det giver ham Styrke,
det giver ham Taalmodighed
til at bære Byrderne
ved det gemene, daglige Stræb.
Overalt, selv i Regnegade,
er han paa Guds Veje.
Han har to Eksistensformer.
Den ene kender du,
den anden kender han.
Han lever i to Verdener,
saa forskellige som Jordens Snavs
og Sindets Renhed.
Og det er netop det, der gør ham levedygtig.

Fritænker-Jøden
har det ikke saa meget anderledes.
Han er ogsaa en orientalsk Fantast,
en lykkelig Beboer af Jord og Himmel.
Jordens Besvær skænker han det Himmelske,
den himmelske Naade fordeler han paa Jorden.
Lad ham være nok saa trænet
i vesteuropæisk Regnekunst,
i Statistik og anden Kristendom,
han er dog og bliver sig selv:
en Jøde.

Du kan derfor finde ham, hvor han slap,
i Jødedommen!
Ellers var der ved Gud ingen Grund
til at have Tillid til ham.

Dersom Fritænker-Jøden bilder sig ind,
at det er Fritænkeriet, der gør ham sakrosant
i de moderne Samfund,
saa fejler han stort:
han tages for gode Varer
netop som Jøde.

Det ved man, hvad er!

Det er hans Værdi,
og den er forskellig
fra alle andre Værdier.
Han burde forstaa det nu,
da hans Værdi har dobbelt Værdi.
Har hans Udvikling været en Jacobs-Kamp
med Gud,
saa lad ham gøre Regnskabet op:
man køber ikke Lykken for en Ret Linser,
man køber Lykken ved at skabe Lykke
for andre.
Det lærte den gamle Jacob
i Ægypten, i det Fremmede,
ved Josephs Side.

Verden er fuld af Ulykke,
Verden er fuld af Sorg og Elendighed.
Ser Jøden det ikke?
Føler han ikke sin Styrke?
Aner han ikke sin Magt?
Hvad er da hans Pagt med Skæbnen værd?
Hvad vil det da sige: at være Jøde!

Den, der spotter, spotter Jehova.
Den, der tier, fornægter sin Gud.
Gudens Navn er: *Jeg er!*

Det er Handlingens Gud og Nuets:
— — Ser I ikke den brændende Tornebusk?

Og hører I ikke Guds Røst:
Ved din Faders Rædsel!

Vogtere af Helligdomme.

HVEM ved ikke,
hvad Kirtlerne betyder
i det menneskelige Legeme?

Det er dèr, Kampen føres
mellem de hvide Blodlegemer
og de indtrængende Sygdomsspirer.
Det er Valpladser,
hvor Livet besejrer
den lurende Død.

Nuvel! I de moderne Samfund
har Jøderne af klog Selvopholdelsesdrift
taget Plads i Kirtlerne.
Samfundets Kirtler: Børser,
Banker, Ministerier, Dagblade,
Forlag, Voldgiftsdomstole,
Assuranceselskaber, Hospitaler,
Fredspalæer
og andre bakteriologiske Institutioner
har hver for sig sine Jøder.
Og med Rette!
Det er ikke blot Jøderne,
der har følt Kald
til at vogte de nationale Helligdomme,

det er lige saa vel Udviklingslovene
og Hensynet til det offentlige Vel,
der har givet dem Plads
i Kirtlernes
hemmelighedsfulde Korridorer.

Jeg siger dette,
for at man ikke skal misforstaa mig.
Det er ikke alene Guldets Beslaglæggelse,
der er Tale om,
naar Jøderne skal sætte Magt mod Magt
for Fredens Genfødelse —
det er ikke alene Rigdommen,
der skal vise sin Velsignelse.
Det er Samfunds Kirtlerne,
der skal rejses til Modstand
mod Sygdom og Død.
Det er de *sorte* Blodlegemer,
der skal skabe Orden og Fornuft
i dette Feber-Kaos.

Jøderne er ikke nogle Millioner
uden aandelige Førere,
de er Vogtere af Helligdomme
overalt i Verden.
Der er nogle Toldere og Syndere,
Lærde og Professorer,
der udtaler sig om,
at Jødespørgsmaalet eksisterer ikke:
Jøderne er ikke noget for sig,
det er ingen Race . . .
Spørg hver Gadedreng,

han ved bedre Besked!
Af krigerske Tilbøjeligheder
er han Anti-Semit,
Labanen.

Jo, Jøden eksisterer.
Og som den fødte Fredsstifter eksisterer han.
Han er sat til Vogter af Helligdomme.
Men alt, hvad han vogter, er nu i Fare:
Bør han da ikke vise sit Mod
og afsløre sit Hjerte
i en Handling, skabt i hans Billede?

Jerusalem.

NATURLIGVIS burde det jødiske Folk
have sin internationale Repræsentation,
sit eget Territorium.
Skulde ikke baade det og Verden
have Følelsen af,
at det er et Folk
saa godt som noget!
Nu er der ikke den Ø i Havet,
som Jøderne kan kalde deres,
i Sandhed et landflygtigt Folk!

Om man nu gav dette Folk,
hvad det hedest attraaer,
— om man nu var gentleman nok
til at give det Jerusalem,
den hellige Stad?

Tro ikke, at Vesteuropas Jøder
vilde flytte sig et Hanefjed.
Tilsyneladende vilde alt være uforandret.
Og dog vilde hurtigt alt være anderledes.
Jøden vilde være Herre i sit eget Hus.
Det er en Følelse; den giver stor Tryghed.

Der vilde i Verden være en Plet,
en Jordstrimmel,

som hver enkelt
paa en hemmelighedsfuld Maade
vilde føle som sin egen.
Mod det jødiske Ansvar og den jødiske Aand,
der herskede her,
vilde der strømme Kraft fra Alverdens Egne.
Jerusalem vilde blive som den travle,
den spindende Edderkop
i et Net, hvis Traade glimtede af Elektricitet
og Guld
over Verden.

Jerusalem vilde blive det jødiske Pavedømme.
— — Og saa vilde det vidunderlige vise sig,
nemlig dette:
at Jerusalem formaaede kun lidet,
naar det gjaldt Kampen om Guldet,
men desto mere,
naar det drejede sig om de større Spørgsmaal,
om Freden, om Friheden
og om Retfærdigheden.
Forvandlingen fra et Spørgsmaal om Guld
til et Spørgsmaal om Aand
vilde netop ske
i Guldnettets Midtpunkt,
hvor alle Traade løb sammen,
i Jerusalem.

Jødinden.

BRING Forstaaelse!
Og bliv forstaaet . . . . .

Den uforstaaelige Jøde,
den besynderlige Verdenserobrer
uden Fædreland
skal blive forstaaet
og modtages med aabne Arme,
dersom han fra sin Ahasverus-Færd
bringer Fredens Gave.

Skæl skal falde fra Verdens Øjne:
ikke blot Jøden skal blive forstaaet,
men Loven, der har skabt ham.

Der er en Pagt med Skæbnen,
der hedder de ti Mose Bud,
det var Moralskelettet til en Race.
Og det er blevet Verdens Tømmer,
Selvopholdelsesdriftens Lære,
Lovens Tempelindskrift.

Det er de ti Buds Tempel,
Jøderne skal rejse
i Fredens velsignede Navn.

I Ørkenen blev det første Tempel til.
Det blev ikke baaret af Piller,
det blev baaret af Hænder.
Det var ikke en død Afguds Tempel,
nej — det levende Livs.
Det var Livets Lov,
draget med Smerte af Folkets Lænd.
Og det levede Vandringens Liv med,
bevægede sig som et menneskeligt Vidnesbyrd
gennem Ørkenen.
Og Stentavlerne bares foran som Folkets
Bannere,
man kunde tænke sig Stjernernes Gang bag
dem,
det var Love af de store Love,
der aldrig brast.

Templet er ikke forsvundet,
men det staar bygget i Sten.
Lad det atter rejse sig
i Kød og Blod,
i Mands Vilje,
i Kvinders Troskab
mod det ukrænkelige i Følelsernes Dyb.

Den jødiske Kvinde!
Ingen har skrevet hendes Historie.
Kun faa kender hende
— og kender hun sig selv,
sit omflakkende Martyrium,
sin rodløse Liden?

Som Jøden er uforstaaelig
— en besynderlig Verdenserobrer! —
er Jødinden skjult for Verdens Øjne,
ukendt, unævnt.
Og dog er det hende, der er viet til Fredens Gerning,
som bar hun Lovens Tavler i sit Hjerte.

Ja — lad Verden engang se,
hvad de jødiske Hustruer formaar.
Sara, Rachel og Mirjam,
. . . der kaldes paa Eders Navne!
I kan, om I blot vil,
hæve Tidens Forbandelse.
Den Tryllering af Guld,
der spænder over Kloden,
lystrer Eders Hænder . . .

Da bringer I Forstaaelse
— og vil blive forstaaet!

Den brændende Tornebusk.

HAR det jødiske Folk intet Hjerte?
Er det intet Folk?

Eller mangler det Vilje?

Forstaar det ikke sin hemmelige Mission:
det holder Øjeblikket i sin Haand!
Pengefyrster, Intelligensfyrster,
der er Bud efter Eders Hjerte!
Freden er vor Gerning.

Vi véd det — Freden skal sejre til sidst.
Men lad det ske gennem os.
Ikke for at vi skal tænke paa os selv,
men for at dæmme op for Ulykken
og for at skærme den fremmede Nation,
enhver af os har kær.

Vogtere af Helligdomme!
Alt, hvad vi vogter, er nu i Fare:
Bør vi da ikke vise vort Mod
og afsløre vort Hjerte
i en Handling, skabt i vort Billede?

Bring Forstaaelse . . . . .
Og bliv forstaaet!

Saa alle vil begribe,
at Forvandlingen fra et Spørgsmaal om Guld
til et Spørgsmaal om Aand
vilde netop ske
i Guldnettets Midtpunkt,
i Jerusalem.

Verden er fuld af Ulykke,
Verden er fuld af Sorg og Elendighed.
Ser Jøden det ikke!
Hvad er da hans Pagt med Skæbnen værd?
Den, der spotter, spotter Jehova.
Den, der tier, fornægter sin Gud.
Gudens Navn er: *Jeg er!*
Det er Handlingens Gud og Nuets:

— — *Ser I ikke den brændende Tornebusk?*

HVAD godt og skønt der øves,
først sent forgaar.
Og Sydens Drømme løves
i Nordens Vaar!

Drømmen fra Edens Have
ved Ygdrasil
vogter Fædrenes Grave
som Aand og Ild.

Drømmen og Livet hvisker
fra samme Jord.
Drømmen og Livet hvisker
om Far og Mor.

Her har de gamle levet
i Haab og Fred.
Paa Gravens Sten staar skrevet:
I Evighed!

Drømmen og Livet løves
Aar efter Aar,
Evighedsværk kan øves
før vi forgaar.

Der lyttes i Jætte-Nætter
mod Aand og Ild.
Din Susen Drømmen forjætter,
o, Ygdrasil!

5

